

Det finnes mange lydentusiaster i vårt langstrakte land, men en av de aller ivrigste bor rett utenfor Arendal i Sør-Norge. Lang fartstid, sterke meninger og høy kunnskap kjennetegner eieren av denne månedens Hjemme Hos-objekt.

Tekst og foto: Atle Kildahl Torp (atle.torp@hl-media.no)

Flageborg tar i mot meg denne regntunge dagen tidlig i februar, og han er som alltid blid og hyggelig. Jeg har forstått at ham har gledet seg til dette, og vi har snakket mye sammen i det siste om å lage en reportasje. Hvis du synes dette virker litt vel familiært, ja da tar du ikke mye feil. Flageborg er en av mine beste venner, derfor er det litt spesielt for meg å

lage denne reportasjen. For nesten tre år siden – før jeg begynte å skrive for DVD & Hjemmekino (som det het den gang) – hadde jeg en jobb som innebar mye reising. Jeg var en aktiv debattant på nettstedet avforum.no, og det samme var Flageborg. En kveld for snart tre år siden satt jeg på et hotell i Kristiansand og surfet på nettet. Flageborg hadde nettopp kommet med en

påstand som jeg syntes var svært urimelig. På det tidspunktet vil jeg gå så langt som å si at fenomenet Flageborg irriterte meg en smule. Alltid kontroversiell, alltid påståelig, og alltid svært sikker i sin sak. Å debattere på nettet er en kunstform i seg selv, for man kan ikke se den man diskuterer med. Påstanden denne gangen var at en skikkelig senterhøytaler måtte ha minst

ett åtte-tommers basselement. Min senter hadde ikke dette. Fornøyd som jeg var med egne valg, gikk jeg automatisk i forsvarsposisjon. Flageborg på sin side hadde nettopp bygget seg en «bodyshaker» (en rekke store subwooferelementer montert under sofaputene), og nærmest på spøk sa jeg at jeg kanskje skulle ta meg en tur for å se om dette byggverket var noe å samle på. Svaret fra Flageborg kom raskt og kontant; «Hvorfor er du ikke på vei? Kaffen er klar». Jeg tok sjansen, dog litt engstelig for å reise til en kar jeg kun hadde snakket med på internett - og som jeg i tillegg hadde et litt anstrengt forhold til. Men, vel fremme viste det seg raskt at jeg ikke hadde noe å frykte,

og som en gedigen bonus fikk jeg en lyd-demonstrasjon som skulle vise seg å sette varige spor. I tillegg fikk jeg et vennskap som garantert kommer til å vare livet ut. Grunnen til at jeg ønsker å lage en reportasje hos Flageborg er enkel: Han er sannsynligvis den mest interessante personen i Norge å diskutere og oppleve lyd sammen med, og det ville vært synd og skam å ikke presentere ham for våre lesere.

Hvordan det hele startet

– Det er litt rart å intervju deg, sier jeg til verten. All den tid vi kjenner hverandre mener jeg ...

– Men er ikke det fint da? Da blir det sikkert mye enklere å skrive artikkelen. Flageborg klapper meg på skulderen.

Selv om det skulle vise seg å være stikk motsatt, og det å skrive artikkelen skulle bli fryktelig vanskelig, måtte jeg følge normal prosedyre. Jeg setter på diktafonen og ber ham om å fortelle om hvordan det hele begynte for hans del.

Hvorfor ble lyd og hjemmekino hans store lidenskap her i livet?

– Jeg har alltid vært interessert i musikk. Det startet selvfølgelig med vinyl, som var det eneste alternativet til kassett på den tiden. Etter hvert ble det mulig å leie, eller kjøpe film som man kunne se hjemme, og etter mange år som trofast kinogjenger ble derfor VHS mottatt med stor entusiasme. Jeg jobbet i kiosken på den lokale kinoen, og dermed fikk vi muligheten til å se film gratis. Det ble ofte til at man så to eller flere filmer hver dag, og det kunne gjerne være den samme filmen flere ganger på rad. Du kan sikkert gjette hva vi gjorde på fritiden? Vi gikk selvfølgelig på kino. Ønsket om å få til den samme herlige filmopplevelsen hjemme førte også til at vi forsøkte å lage våre egne surroundanlegg. VHS-en ble koblet opp mot stereoanlegget, og for å skape følelsen av surroundlyd brukte vi tungdrevne høyttalere med annerledes delefiltre som surroundhøyttalere. Det som da skjedde var at lyden ble noen millisekunder forsinket, noe som var nok til å skape litt følelse av kringlyd. Dermed var showet i gang, og du verden så mye gøy vi har hatt på veien.

Jeg har merket meg at Flageborg alltid sier «vi», «oss», eller «man». Aldri «jeg». Dette er ikke fordi han er spesielt glad i å snakke om seg selv i tredjeperson eller flertall, men fordi han alltid har delt hobbyen med familie eller likesinnede, noe han gang på gang poengterer.

– Du vet, dette er ingen konkurranse. Lyd og bilde er en kjær hobby som aldri må bli et stressmoment, for da ødelegges alt. Nettopp det å treffe likesinnede, lære nye ting, oppdage ny musikk, og alle de andre fine aspektene ved dette bør være hele fundamentet i vår audiofile tilværelse.

WAF og familie

Det er ikke til å stikke under en stol at begge anleggene til Flageborg ruver. I kinoen er det greit, for dette er et dedikert rom. Men stueanlegget står i et fellesareale, om man kan bruke det ordet. På spørsmål om hva Fru Flageborg mener om at stua bugner over av utstyr, blir jeg oppfordret til å spørre henne selv når hun er tilbake fra jobb.

– Dette hadde ikke vært mulig hvis ikke begge to hadde vært enig om å gjøre det slik, men hun skal selv få lov til å fortelle hva hun mener om saken. Før hadde jeg et mye mindre anlegg i stua. Den gang var det kinoen oppe på hemsens som ble mest brukt, og den fungerte også som

TV-stue. Ungene var ikke så ofte her oppe, og de brukte for det meste en liten TV som henger oppunder taket på kjøkkenet, eller TV-en i gangen utenfor soverommene. Etter at vi begynte å bygge opp anlegget i stua samles familien mye mer enn før. Skjermen jeg bruker er en skjerm som er spesielt egnet til bruk på dagtid. Den ser ut som en flatskjerm, men er i realiteten et avansert lerret med høy gain. Det er en svært billig 70-tommer, og bildet som projiseres fra Infocus-projektoren blir svært bra.

Fru Flageborg kommer etter hvert hjem fra jobb, og jeg får en mulighet til å snakke litt med henne. Jeg spør hva hun synes om å få stua full av utstyr, i tillegg til å ha en mann som farter Skandinavia rundt for å besøke andre entusiaster, messer og butikker.

– Vet du hva, jeg synes det er helt greit. Ikke bare greit, jeg synes det er fantastisk! Han koser seg så mye når han kan drive med det han liker best. De gangene han ikke driver med lyd er han hjemme og koser seg sammen med oss. Og da er han som regel i strålende humør. Det er ikke noe poeng i å hindre sin mann i å gjøre det han liker best. Han er selvfølgelig borte innimellom, men når han er hjemme er han til stede, både med sinn og kropp. Han trenger ikke bekymre seg over det han ønsker å gjøre men ikke får lov til, og det er kanskje noe av grunnen til at vi har vært gift i så mange år. Vi gir hverandre rom og mulighet til å utfolde oss som individer, og når vi er sammen har vi det fantastisk. Mannen min konkurrerer ikke med noen når det gjelder hobbyen sin, og jeg konkurrerer ikke med noen når det gjelder stua. Jeg liker god lyd og godt bilde, og jeg synes ærlig talt anlegget ser meget bra ut. Dette er vår stue, hvor vi kan kose oss sammen med stearinlys og rødvin. Vi trives her, og ser ingen grunn til å jåle oss, eller innrede etter en innbilt gjennomsnittsnorm slik at andre mennesker utenfor kjernefamilien ikke skal tenke at det er merkelig å ha det slik. Vet du, Atle, vi storkoser oss – virkelig! Jeg ville ikke hatt det annerledes!

Jeg kan ikke gjøre annet enn å smile og samtidig konstatere hvor uendelig misplassert uttrykket «min kone forstår meg ikke» er i dette hjemmet.

Entusiasten Flageborg

– Du driver med så mye rart, sier jeg til Flageborg. Jeg har jo selv vært med på mye av det før jeg ble skribent. Konseptet «Moro Med Lyd» er bare én ting. Du holder kurs, stiller på messer, hjelper folk med kalibre-

ring og justering både på internett og in persona. Hvordan får du tid til alt dette? Og, ikke minst; hvordan klarer du å opprettholde entusiasmen over så lang tid?

– Ren og skjær interesse, svarer Flageborg og går bort til de store kassene med LP-er han har stående i vintage-hjørnet. Han roter litt i den ene kassen og finner frem en gammel LP. Se her, dette er en kalibrerings-LP. Jeg har kjøpt alt jeg noensinne har kommet over av demokiver, kalibreringsutstyr, måleapparater og andre remedier som kan brukes for å komme nærmere lyd nirvana. De aller fleste anlegg har potensial til å bli bedre, og det er åpenbaringen av de enorme forskjellene jeg selv har opplevd som driver meg fremover. Det å se gleden i øynene på lydentusiaster, eller høre om ny entusiasme hos andre etter at

jeg har forsøkt å hjelpe til med kalibrering eller oppstilling er selve drivkraften for meg. Jeg kan ikke hjelpe folk med å høre, men det trengs heller ikke. Folk er kapable til å høre det meste, og kan jeg bruke min erfaring til å hjelpe dem til å komme et trinn eller to opp på den lange lydstigen er det lønn for strevet. Konseptet «Moro Med Lyd» kom etter at vi hadde tråkket rundt på messer overalt, uten å høre det vi opplever i våre egne anlegg. Vi har holdt demoer for andre i en årrekke, og det slo oss at i stedet for å prøve å få folk til å komme til oss kunne vi heller komme til dem. På Hi-Fi-messer samles mange av dem vi ville spille musikk for, så derfor fant vi det formålstjenlig å rigge oss til der. Det har vært utrolig populært hele veien, så dette er noe vi skal fortsette med.

på å gi musikken luftighet, noe som igjen øker følelsen av rom, og det å være tilstede. Mye musikk har informasjon godt under 25-30Hz, og det trenger ikke nødvendigvis være lyder fra instrument. Du vet fra før at jeg er ute etter en opplevelse. Jeg vil høre at musikerne spytter i mikrofonen, at pianisten tramper på pedalene, publikum som tramper takten. Vet du; Knut Reiersrud

braker en mikrofon stroppet til beina nær foten, slik at han får med taktrampingen. Hvorfor skal man velge bort dette ved å bruke utstyr som ikke har forutsetning for å gjengi det? Og hvorfor ikke bruke en subwoofer til jobben, når dette er mest hensiktsmessig? Da står man friere i forhold til annet utstyr, og det er kun subwooferen som kommer i tillegg. For min del nytter det ikke å velge en subwoofer som ikke beveger seg under 25Hz, jeg vil oppleve alt! Og det er her ønsket om at andre skal ha mulighet til å oppleve det samme kommer inn. Det ligger nemlig litt jobb i å kalibrere en subwoofer. Det er heller ikke så enkelt hvis man ikke har erfaring med det. Derfor gjør jeg dette.

Opplevelsen hos Flageborg, del 1 – stua

Det er ikke lett å ta bilder i en stue som hovedsakelig består av furu. Bildene har en tendens til å bli litt varme, men slik er det nå engang med trevirke. Man kan si hva man vil, men koselig er det i alle fall. Når Flageborg i tillegg tenner på stearinlysene og demper den øvrige belysningen blir det virkelig hyggelig. De store Swans-høytalernes nydelige finish er også med på å lage litt stemning, og man får umiddelbart lyst til å slenge beina på bordet.

Flageborg er en perfektjonist når det kommer til justering og oppstilling. Derfor står det et laservater som viser den nøyaktige midtposisjonen man skal befinne seg i hvis timeplanen viser at det er tid for finlytting. Dette brukes selvfølgelig ikke til vanlig, men det er en kjekk ting å ha etter at renholdspersonalet har støvsugd under sofaen. Oppsettet er plassert pinlig nøyaktig innenfor millimetermarginer, noe det må være hvis Flageborg skal få den opplevelsen har jakter på. Og hva er det egentlig med denne jakten på rom, plassering og holografi?

– Plassering er viktig. Like viktig som både tonalitet og oppløsning. Det er flere

måter å oppleve musikk på. Det kan sammenlignes med å betrakte et bilde som henger på veggen, og det å betrakte det samme motivet i virkeligheten. Den første opplevelsen mangler dybde og perspektiv, altså den siste dimensjonen. Mange innspillinger – mange flere enn folk er klar over – er mikset på en slik måte at instrumentene har sin egen plassering. Ved feil plassering blir det aller meste av lydbildet samlet som en klump av lyd mellom høytalerne, og slik skal det ikke være. Særlig ikke når det er relativt enkelt å gjøre noe med det selv. Det er så mye snakk om fase, rytme, timing, tonalitet, oppløsning og slike ting, men få er interessert i plassering. Min erfaring er at når plasseringen er korrekt følger alt det andre etter, selv på relativt enkelt utstyr.

Jeg har hørt oppsettene hos Flageborg ved en rekke anledninger. Det som alltid stemmer er opplevelsen av rom og plassering av instrumenter. Her er aldri fasefeil, polaritetsfeil, eller koblingsfeil mellom høyre og venstre kanal. Slikt kan man oppleve både i butikker og på messer, men dette er alltid ivaretatt her hos Flageborg. Han bruker også alltid en surroundreceiver som forforsterker, har lagt sin elsk på det norske merket DOXA, og benytter konsekvent subwoofer. Jeg spør hvorfor han aldri blir fristet til å kjøre et rent to-kanals oppsett.

– Det er mange fordeler med en nymontens receiver, selv om jeg vet at det aldri kommer til å bli stuerent i mange hi-fi-kretser. For det første har man romkorreksjon. Med dette kan man med enkle grep tildels ta hånd om stående bølger, tidlige-fleksjoner, samt enkel EQ. Skal man oppnå dette med fysiske tiltak kommer det til å bli svært lite som minner om en stue her inne når man er ferdig. Selvfølgelig må plassering og alt slikt være pinlig nøyaktig utført før man benytter seg av romkorreksjon, og det er ikke alt en slik korreksjon kan rette opp i. For det andre har man tilgang på et eget uttak for subwoofer, med alle de fordelene dette innebærer. Jeg har til gode å høre en gulvstående høytaler som har ekte og ren dybbass ned i det området jeg mener et musikk-anlegg bør jobbe; 20Hz – og gjerne dypere. Med en subwoofer står man også fritt i forhold til plassering, og man vil på den måten kunne plassere den der den bør stå, uavhengig av frontene. En subwoofer i et hi-fi-anlegg er heller ikke helt stuerent, men det er påfallende hvor mange produsenter av elektronikk og høytalere som mener at en god subwoofer er med på å bedre

Subwooferkongen

– Du blir omtalt som subwooferkongen på mange av de norske nettstedene. Hvorfor denne enorme interessen for bass?

– Det er ikke bare bass som interesserer meg, men det er ett av aspektene med hobbyen som fortjener mye oppmerksomhet. Det har blitt nærmest en norm at bass er en vederstyggelighet som man bør vokse av seg om man skal få komme inn i varmen hos de hi-fi-politisk korrekte folkene som mener at engelske fuglekasser er veien å gå om man ønsker ekte hi-fi. Flageborg tar seg en slurk av den kruttsterke kaffen og fortsetter: Når det gjelder bass mener jeg at de laveste frekvensene i musikken er vel så viktig som alt det andre. Det er med

arbeidsforholdene til elektronikken som skal drive høyttalerne. Det skaper mindre tilbakekobling fra høyttalernes tyngste last; basselementene, og påvirker således effektforsterkerne mindre. Dette er positivt i forhold til resten av lydproduksjonen, og alt blir renere og mindre anstrengt. Du kan få høre, jeg har gjort mange forandringer siden sist.

Flageborg setter på en demoskive han har laget. En skive som inneholder mange audiofile perler. Hvor han får tak i all musikken fra aner jeg ikke, men han har alltid noe nytt på lager. Swans-høyttalerne spiller åpent og luftig, og de store subwooferne fra SVS bidrar til både fundament og tyngde. Det hele viser en enestående evne til å gjengi rom og plassering, og som vanlig er det større og mer åpent enn noen andre anlegg jeg har hørt, og det er ikke få.

– Sort DOXA? Det er like mye et spørsmål som en konstatering. Det har jeg aldri sett før, betror jeg Flageborg.

– Ja, det er en prototype. Det skal designes et nytt kabinett til den nye forsterker-serien, men det er ikke fastsatt hvordan dette skal se ut, bare at hele designet både utvendig og innvendig er nytt. Jeg tester et par forsterkere fra konstruktøren for å komme med inntrykk og innspill på den nye modellen. Han har i en årrekke forsket på støy i elektriske komponenter, og denne forskningen har resultert i en ny forsterker. Hva synes du?

– Det spiller fantastisk, men ikke bytt tema er du snill. Forsket? Er ikke DOXA en enkel norsk forsterker som er over middagshøyden og vel så det? Unnskyld min uvitenhet, men selv om godeste Lauvland er en dyktig konstruktør så skal det noe til for å kunne kalle det forskning ... Hvor skulle denne forskningen funnet sted? I verkstedet til Lauvland?

– Dette er gjort sammen med støyforskere fra NTNU-miljøet. Flageborg ser lurt på meg der jeg prøver å synke mellom putene i den myke skinnsofaen. Så feil kan man altså ta, og som vanlig har jeg formidlet tanker og inntrykk før hjernens politiske utvalg har godkjent mine verbale - og denne gangen høyst ignorante – utspill. Flaut!

– Se så! Det er jo strålende, kakler jeg og griper fjernkontrollen til Denonen for å øke volumet og slippe temaet. Det spiller fantastisk, og jeg hengir meg igjen til musikken. Og akkurat det er ikke spesielt vanskelig, for maken til lydopplevelse skal man lete lenge etter. DOXA-en gjør en meget god jobb med Swansene, og lydbildet,

tonaliteten, dybden og fundamentet, perspektivet, klangkarakteren, dynamikken, og utklingninger er helt i toppklasse av hva man tilsynelatende kan oppnå. Jeg tar meg i å fundere på hva den godeste Flageborg kunne fått ut av et anlegg som utelukkende bestod av ypperste klasse high-end, men jeg vet godt hva han mener om dette. Marginale forskjeller er ikke verdt å betale i dyre dommer for, særlig ikke siden det til syvende og sist er sammensetningen av forskjellige komponenter som er avgjørende for om det spiller bra eller ikke.

– Hvorfor står de gamle Celestionene her fremdeles, drister jeg meg til å spørre.

– De bruker jeg innimellom til å verifisere det jeg hører med andre typer høyttalere. Disse tar aldri feil når det kommer

til instrumentplassering i lydbildet. De har vært med lenge, sier en tankefull Flageborg før han skrur på DVD-spilleren som er plassert helt oppunder taket sammen med projektoren.

Vi avslutter seansen i stua med å se film på et 70 tommer stort Xscreen-lerret med høy gain. Den høye gainen er for at man skal kunne se på TV eller film på dagtid, og selv med fullt dagslys inn gjennom de store vinduene fungerer det meget bra. Det er ikke mange flatskjermer som kan hamle opp med bildekvaliteten man får med en slik pakke, selv om oppsettet i Flageborgs stue koster under 20.000,-. Filmopplevelsen er total, og både den voksne senteren og de høythengende dipole bakkanelene gjør en utmerket jobb

med formidlingen av surroundlyd.

Opplevelsen hos Flageborg, del 2 – hemsens

Når mørket faller på tar vi turen opp i kinoen til Flageborg. Denne ønsker ikke verten å vie så mye tid, siden jeg kjenner den godt fra før. Han har allerede glemt at jeg er her for å intervju, noe jeg minner ham på. Flageborg er glad i bass, på den måten at han vil ha full pakke. Vi snakker ikke nødvendigvis om mye bass, men heller om fysisk bass. Noen benytter seg av såkalte rumperistere for å sette møbelet i bevegelse; Flageborg bruker «Bodyshakers», et uttrykk man garantert ikke finner i ordboka. Kort fortalt er sofaen og puffen i front av denne utstyrt med store basselementer som er skrudd rett i rammeverket, og som uten lavpassfilter pumper bass helt ned til 1Hz (ja, én hertz!) inn i kroppen på den som måtte befinne seg i sofaen. I tillegg har han tre subwoofere fra SVS for å ta seg av øvrig dypbass, og noen egenproduserte woofere for det såkalte «hestesparket» litt lengre opp i frekvens. Hovedhøytalene er de anerkjente monitorene B&W801, som drives av en DOXA Dual Mono 70W. De andre frontene, senterhøytalene og bakhøytalene er en egen design med elementer fra Beyma. Alt dette drives av et sammensurium av effektforsterkere, EQ-er, delefiltre og velgere. Hvordan dette

virker er det kun én mann som vet, og han sitter ved siden av meg, klar til å gi en utskremt hi-fi-journalist en filmopplevelse helt utenom det vanlige. Filmen Pulse har en scene som skapt for de inntrykkene Flageborg ønsker å gi meg, og jeg har bedt om å få absolutt alt.

– Da skal du få kjenne 122 desibel, konstaterer Flageborg tørt mens han løfter kaffekoppen opp fra bordet. Min kopp er tom, men jeg følger hans eksempel; det er best å være på den sikre siden. Det er umulig å beskrive hvordan de neste to minuttene fortoner seg. Kanskje kan det beskrives som en mellomting mellom det å ta Mage-suget i Bø Sommerland i fylla, og å kjøre en skamsenket Opel Ascona B mens teleløsningen pågår for fullt på Vikersfjell en varm påskedag. Jeg har gjort begge deler, og opplevelsen er ikke veldig ulik. Alt beveger på seg, og bordene som kaffekoppene sto på for et øyeblikk siden har tenkt seg ut en tur. De vandrer i alle fall bortover gulvet, og jeg tar tak i bordet på min side. Med makt holdes det på plass, og ulydene forsvinner. Det kan være vanskelig å konsentrere seg om filmen samtidig som man prøver å holde kontroll på diverse kroppsåpninger, men rutinert som jeg er går det greit. En førstereisgutt innenfor øvelsen bodyshake kan nok få problemer med å holde kontroll på i alle fall følelsene sine, og det er nok ikke alle som synes dette er en grei måte å

PÅ LOFTET:

ELEKTRONIKK

- Receiver: Denon AVR-4306
- Effektforsterker: Doxa 70mkII Dual/Mono
- Effektforsterker: NAD
- DVD-spiller: Oppo 971H
- CD-spiller: Denon DCD-1560 med LCAudio XO-clock
- EQ Sofa: Behringer DSP1124P

BILDE

- Projektør: Mitsubishi HC3000
- Lerret: Projecta

HØYTTALERE

- Senterhøytalere: BIF C21 senterhøytaler (x2)
- Fronthøytaler 1: B&W 801 Matrix Series II
- Fronthøytaler 2: BIF 41
- Fronthøytaler 3: BIF W12
- Surroundhøytalere: BIF R21
- Subwoofer front 1: SVS 25-31PC-Plus
- Subwoofer front 2: SVS PB12Plus/2 (x2)
- Elementer sofarygg: Cerwin Vega 15" XL (x2)
- Elementer sofaseter: Cerwin Vega XL-18S (x2)
- Elementer puff - RH 18"

I STUA:

ELEKTRONIKK

- Receiver: Denon AVR-3808
- Effektforsterker: DOXA 70W (prototype)
- CD-spiller: Denon DCD-1500AE
- DVD-spiller: Silver Crest

HØYTTALERE

- Fronthøytalere: Swans F2.2
- Senterhøytaler: Swans 2.3C
- Bakkanaler: Swans 2.3R
- Subwoofer: SVS PB10 (x2)

BILDE

- InFocus IN76
- Xscreen 70" rammelerret

KABLER

- BetterCables

oppleve film på. Dog - jeg vet at Flageborg vanligvis spiller mye lavere enn dette, og da er det faktisk særs morsomt å se på film her på denne lille hemsens. I tillegg spiller det musikk som en drøm, og selv om det er mange forsterkere og høytalere som skal spille sammen, fungerer det knirkefritt.

Oppsummering

Det finnes ikke mange som er så entusiastiske og gjestfrie som Flageborg. En kveld hos ham er som en reise i et univers mange dessverre aldri vil oppleve. Hvis man klarer å riste av seg alle forestillinger om hvordan hi-fi skal være, og åpne sansene for nye inntrykk, har man en god mulighet til og ikke bare lære noe, men også å oppleve helt nye ting - en ny dimensjon om man vil. Syv sider er dog ikke nok for å fortelle alt om Flageborg. I så fall måtte det blitt en hel bok.

